

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΙΑ από τὰς μεγαλητέρας εορτάς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ πανηγυρίς. Τὴν εορτάζουν τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὴν πανηγυρίζουν ἐπίσης τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ τὰ πνεύματα τῶν δικαίων ἐν οὐρανοῖς.

Χαίρουν οἱ πιστοί, διότι ἀπολαμβάνουν σήμερον ἐν εἰρήνῃ τῆς εὐσεβείας τὸν ἁγιασμόν καὶ τῆς ὀρθοδοξίας τὴν χάριν. Χαίρουν τὰ μακάρια πνεύματα τῶν δικαίων, διότι ἐπάλαισαν κατὰ τῶν αἰρέσεων καὶ μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐνίκησαν καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ἐθριάμβευσε. Χαίρουν καὶ τῶν ἀγγέλων τὰ τάγματα, διότι οἱ δαίμονες κατησχύνθησαν καὶ ὁ δαιμονικός τῆς πλάνης καπνὸς διεσκορπίσθη καὶ ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε. Χαίρει τῆς Ἐκκλησίας τὸ σκάφος, διότι τῆς τρικυμίας τὸ πέλαγος σῶον ἐπέρασε καὶ τῶν αἰρέσεων τὰ κύματα νὰ τὸ βλάψωσι δὲν ἐδυνήθησαν. Χαίρει ἡ Ἐκκλησία, διότι ὅλοι τοῦ ἔθου αἱ πύλαι, μολοντί κατ' αὐτῆς ἀνοίχθησαν, νὰ τὴν ζημιώσουν δὲν ἴσχυσαν. Χαίρουν τῶν ὀρθοδόξων οἱ ναοί, διότι ἀπέλαβον καὶ πάλιν τῶν εἰκόνων τὴν εὐπρέπειαν, τοῦ ἱεροῦ στολισμοῦ τὴν λαμπρότητα τῆς εὐσεβείας τὴν ἀκεραιότητα.

Ὀρθοδοξία ἡ εορτὴ, ἀληθείας ὁ θρίαμβος, εὐσεβείας ἡ νίκη!

«Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ; Καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο! Αὕτη δὲ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀναβέβηκε.» (Χρυσόστομος)

Τὴν ἐπολέμησαν Ἰουδαῖοι καὶ εἰδωλόλατραι μετὰ διωγμοὺς αἵματος· τὴν ἐπολέμησαν αἰρετικοὶ καὶ ψευδοφιλόσοφοι μετὰ τῆς πλάνης τὰ σοφίσματα· τὴν ἐπολέμησαν βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, μεγάλοι καὶ δυνατοί, ξένοι καὶ ἰδιοὶ τῆς—καὶ ὅμως αὐτὴ ἐναντίον ὅλων ἐθριάμβευσε!

Ἐπνευσαν ἐναντίον τῆς ὁλοῦ τῆς καταδρομῆς οἱ ἄνεμοι, ἐχύθησαν κατ' ἐπάνω τῆς ὁλοῦ τῶν αἰρέσεων οἱ ποταμοὶ, καὶ ὅμως αὐτὴ ἐστάθη ἀκλόνητος, ὡσάν τὴν

οἰκίαν ἐκείνην τῆς παραβολῆς, ἡ ὁποία ὠκοδομήθη ἐπὶ τοῦ βράχου.

Ἄρειοι καὶ Μακεδόνες, Νεστόριοι καὶ εἰκονομάχοι, καὶ ὅλοι τῶν αἰρέσεων αἱ πολυώνυμοι κεφαλαὶ νὰ τὴν κλονήσουν ἐζήτησαν, εἰς ἐρείπια νὰ τὴν μεταβάλουν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ τὴν σαλεύσουν κἂν ἐμπόρευσαν, διότι «τεθεμελίωτο ἐπὶ τῆν πέτραν» —ὁ Θεάνθρωπος αὐτῆς ἰδρυτῆς τὴν ἐθεμελίωσεν ἐπὶ τοῦ ἀκλόνητου βράχου τῆς Θεότητός του!

Ἐπὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ βράχου θεμελιωμένη θὰ θριαμβεύῃ πάντοτε ἐναντίον ὅλων τῶν πλανῶν τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ὅπως ἐθριάμβευσε καὶ κατὰ τῶν τοῦ παρελθόντος. Ἡ δὲ εορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν εορτάζουν ὅλοι οἱ πιστοὶ σήμερον, ἡ εορτὴ τοῦ θριάμβου τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ὁρθῶν δογμάτων, θὰ ᾖ καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἀτελείωτος εορτὴ τοῦ αἰωνίου θριάμβου ἐν τῇ αἰωνιότητι!

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

«Τούτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.» (Μάρκ. 9'. 29).

Νηστεία καὶ προσευχή! Ἰδοὺ τὰ δύο ἰσχυρότατα ὄπλα, διὰ τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, δυνάμεθα νὰ καταπολεμήσωμεν καὶ κατατροπώσωμεν ὀλοτελῶς τὸ πονηρὸν καὶ κακοῦργον γένος τοῦ διαβόλου· τὸ γένος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς μας καὶ ὁ ἀσπονδότερος ἀντίδικός μας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ φλογερωτέρα ἐπιθυμία εἶναι ἡ ὀλοτελής καταστροφή μας!

Νηστεία καὶ προσευχή! μάχαιρα διστομος κατὰ τοῦ διαβόλου, ἀσπίς ἀκαταμάχητος, ὅπου τὰ βέλη αὐτοῦ τὰ πεπυρωμένα σβέννυνται μὴ δυνάμενα ποσῶς νάντισταθῶσιν! (Ἐφ. 5'. 16).

Νηστεία καὶ προσευχή! ἐφόδια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ λείπουν ἀπὸ τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, τὸν ἀδιακόπως ἀγωνιζόμενον καὶ παλαίοντα κατὰ τοῦ ἀνθρω-

ποκτόνου δαίμονος, ὅστις ἡμέραν καὶ νύκτα περιέρχεται, κατὰ τὸν Ἀπόστολον: «ὡς λέων ἐρῴμενος ζητῶν τίνα καταπίη» (Α'. Πέτρ. 5'. 8), καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀγριότης καὶ θηριωδία εἶναι τρομερὰ!

Νηστεία καὶ προσευχή! συμβουλεύει ἡμᾶς ὁ Χριστὸς! **Νηστεία καὶ προσευχή!** διδάσκει ἡμᾶς καὶ ἡ Ἐκκλησία!

Ταῦτα καιοῦσι τὸν διάβολον, ταῦτα φυγαδεύουσιν αὐτόν, ταῦτα κατασυντρίβουσιν αὐτόν ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, καὶ δεικνύουσιν ἀνίκανον εἰς πᾶσαν κακοῦργίαν! Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Λυτρωτῆς ταῦτα συνέστησεν εἰς ἡμᾶς εἰπών: «Τούτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.»

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡμεῖς σήμερον ἔλομεν ἀφιερῶσαι τὸν λόγον εἰς τὰς δύο σπουδαιότατας καὶ ἀναγκαιοτάτας ταύτας ἀρετὰς, τὴν Προσευχὴν καὶ τὴν Νηστείαν.

Α'. Περὶ προσευχῆς.

Ἀναγεννηθέντες διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τρεφόμενοι πνευματικῶς διὰ τῶν λοιπῶν θείων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας εἴμεθα τέκνα ἀγαπητὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ οὐράνιος Πατὴρ μας. Ἐπειδὴ δὲ, ζῶντες ἐπὶ τῆς γῆς καὶ φέροντες τὸ ὑλικὸν τοῦτο σῶμα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐρισκώμεθα εἰς ἄμεσον καὶ τελείαν κοινωνίαν καὶ σχέσιν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μας, ὁ ὁποῖος εἶναι πνεῦμα ἄπειρον, ἐχάρισεν αὐτὸς εἰς ἡμᾶς τὴν προσευχὴν—μέγα δῶρον ἀληθῶς!—ὅπως δι' αὐτῆς, τρόπον τινα ὡς διὰ τινος κλίμακος, ὑψωνώμεθα μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλειότητος Αὐτοῦ—ὅπως δι' αὐτῆς ἐρχώμεθα εἰς στενωτέραν σχέσιν καὶ κοινωνίαν πρὸς Αὐτόν, ὅπως ἐκφράζωμεν πρὸς Αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι Πανάγαθος καὶ Παντοδύναμος, τὰς λύπας μας καὶ τὰς δυστυχίας μας, τὰς χαρὰς μας καὶ τὰς εὐτυχίας μας, τὰς ἀνάγκας μας καὶ τὰ αἰτήματά μας.

Καὶ καθὼς τὸ τέκνον ἔλας αὐτοῦ τὰς ἀνάγκας, ἔλας αὐτοῦ τὰς χαρὰς, ἔλας του τὰς θλίψεις, ἔλα του τὰ ζητήματα τρέχει καὶ φανερώνει εἰλικρινῶς μετ' ἐλπίδα καὶ